

JOAN F. MIRA

“Ja se sap que és molt més ser ministre nacional de Madrid, ministre de segona fila, que ser president d'un país inexistent.

President de la 'Teneralità' del no-res, dels negocis immobiliaris, de la compravenda de terrenys, de l'especulació, de tot això que quan s'explica pareix impossible, excessiu, pareix que no pot passar al teu país, però passa”

Presidents

Ara que entra el mes d'agost jo hauria volgut entretenir els meus escassos ocis estivals i els dels meus lectors —espere que més abundants— amb divagacions sobre la mar i les calor, la metafísica de platja que alguns columnistes d'anomenada practiquen amb èxit visible, i algunes divagacions sobre el tema de la sardina torrada a la brasa, que conté tanta filosofia profunda i amagada. Però no és possible encara. Encara no. La setmana que ve, si Déu vol. No vull que siga dit, més tard, i amb vista a la història, que he deixat passar sense comentari el més alt esdeveniment de la política valenciana d'aquests anys, com és el viatge a Madrid del president Zaplana (era president de la Generalitat Valenciana, president del meu país, encara que una cosa així siga difícil de creure), i l'accés a la més alta poltrona política del president Olivas (és president de la Generalitat, etcètera, encara que siga més difícil encara: ja no la cabra damunt de l'escala, sinó l'escala damunt de la cabra: qui ens superarà, als valencians, posats a elegir o patir presidents?). De manera que vingué un xicot de Cartagena, s'instal·là a Benidorm com advocat, s'espavilà pensant en el futur (degué pensar: ací puc fer carrera, triomfar, ser important: en quin altre lloc em deixarien amb tanta facilitat, quin país trobaria tan moll i tan foll com aquest, per servir-me de peanya?), guanyà l'alcaldia comprant una regidora socialista (a baix preu: la mercaderia era barata), conspirà una mica, s'embolicà en afers tèrbols (declarà per què estava en política: per “forrar-se”, i a fe que era sincer), es va fer amic de qui manava o havia de manar en la drete i a Espanya, i, en fi, com vostès saben, els valencians el van elegir president del país (però si hi haguera país, País Valencià, no aquesta miserable cosa que van decretar fa vint anys els jerarques d'Espanya, PSOE i la drete, tots a una, si hi haguera país, dic, tindríem aquests presidents?). Llavors, com vostès saben també perfectament, l'anterior president (president Lerma: també increïble, també cert, també un lúgubre individu com aquest va ser president dels valencians: no en tenien cap de millor al seu partit?: sí que en tenien, però no podien ser presidents: pensaven amb el propi cap, creien una miqueta en el País Valencià, els han destruït, o els han avorrit) se'n va anar corrent cap a Madrid, no va tindre ni temps d'ocupar l'escó al Parlament valencià, no era res ser cap de l'oposició, ser simplement ben educat: al telèfon el *jefe*, que vingues a ser ministre del *gobierno de la nación*, ministre de segona fila, i cap allà. Després es va fer nomenar senador: paga segura. Com ara el seu successor: de democràcia, en qualsevol sentit de la paraula, què en queda?

I així, vist l'alt exemple, Eduardo Zaplana es proposà superar-lo: saltaria cap a Madrid des de la presidència de la Generalitat, com a ofensa directa al país que no existeix: si no existeix, no se'l pot ofendre. Ja se sap que és molt més ser ministre nacional de Madrid, ministre de segona fila, que ser president d'un país inexistent. President de la “Teneralità” del no-res, dels negocis immobiliaris, de la compravenda de terrenys, de l'especulació, de tot això que quan s'explica pareix impossible, excessiu, pareix que no pot passar al teu país, però passa. Passa, i la gent l'ha votat, i els empresaris, massivament, encantats amb el personatge, i les senyores i els senyors, part de la classe obrera, de les poblacions rurals, de les poblacions modernes i urbanes, etcètera, l'han votat repetidament i el tornarien a votar. I ja li fan la reverència a aquest altre individu —no tan lúgubre com el primer president, no tan hàbil venedor de fum com el segon, simplement una figura impossible—, esperant que en un any tinguem un nou president d'aire tan fúnebre com el primer. S'haurà tancat el cercle. Serem una altra volta normals, serem no-res. Fins que ens criden el president a Madrid. Déu meu, quin estiu hem començat.